

Date	19-10-2010	Page	10
HoO			
EXEC, Unit			
HCI Unit			
WCTM Unit	X		
FA Unit			
Translation			
File No:	59293		

K-1/04-154

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Karlovcu, u vijeću sastavljenom od sudaca ovoga suda Ante Ujevića kao predsjednika vijeća, te Jasminke Jerinić Mušnjak i Marijana Janjca, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Alme Starešina, u kaznenom predmetu protiv II. opt. Miroslava Bijelića i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog kaznenog zakona Republike Hrvatske, na glavnoj i javnoj raspravi zakazanoj povodom optužnice županijskog državnog odvjetništva u Karlovcu br. Kt-6/96, od 29. veljače 1996. god., a održanoj dana 29. lipnja 2010. god., kada je presuda javno i objavljena, u nazočnosti zamjenika županijske državne odvjetnice u Karlovcu Zdravka Cara, te branitelja optuženika i to: Stanislava Rožmana, Hrvoja Rožmana, Davora Bartolca i Sande Kličarić, a u odsutnosti svih optuženika,

presudio je

II. opt. MIROSLAV BIJEIĆ, sin Ranka i Anke r. Golan, rođen 7. rujna 1973. god. u Karlovcu, s posljednjim poznatim prebivalištem u Gornjem Sjeniĉaku kbr. 162, sada nepoznatog boravišta,

III. opt. SAVO PADEŽANIN, sin Laze i Vukosave r. Savić, rođen 17. travnja 1972. god. u Lasinjskom Sjeniĉaku kbr. 203, sada nepoznatog boravišta, i

IV. opt. ĐURO TEPŠIĆ, sin Marka i Danice, r. Latković, rođen 24. listopada 1973. god., s posljednjim poznatim prebivalištem u Gornjem Sjeniĉaku kbr. 121, sada nepoznatog boravišta,

krivi su

što su:

dana 15. svibnja 1992. god. u Slunjskoj Selnici, Općina Karlovac, kao pripadnici 4. čete 3. 1. bataljona „5. Kordunaške brigade“ paravojske tadašnje „SAO Krajine“, izvršavajući zapovijedi Rade Peleša, protivno članku 3. st. 1. točki 1. IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. god., a posebno „protivno čl. 51. st. 1. i 2. IV. dijela Dopunskog Protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. god. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I)“ usvojenog u Ženevi 8. lipnja 1977. god., bez ikakve potrebe ispalili iz pušaka više hitaca u Josipa Obranovića, koji je stajao na obali Kupe, te ga tako lišili života,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijali civilno stanovništvo,

čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – označeno po čl. 120. st. 1. OKZ RH,

pa se temeljem čl. 120. st. 1. OKZ RH

II. opt. MIROSLAV BIJELIĆ,
III. opt. SAVO PADEŽANIN i
IV. opt. ĐURO TEPŠIĆ,

o s u đ u j u

na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, svaki.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP-a, svi optuženici se oslobađaju od troškova kaznenog postupka, u cijelosti.

Temeljem čl. 354. točka 3. ZKP-a,

V. opt. RADE BJELOŠ, sin Miladina i Ljubice, rođen Gvojić, rođen 5. svibnja 1952. god., s posljednjim poznatim prebivalištem u Lasinjskom Sjeničaju kbr. 29, sada nepoznatog boravišta

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

da bi:

dana 15. svibnja 1992. god. u Slunjskoj Selnici, Općina Karlovac, kao pripadnik 4. čete 3. 1. bataljona „5. Kordunaške brigade“ paravojske tadašnje „SAO Krajine“, izvršavajući

zapovijedi Rade Peleša, protivno članku 3. st. 1. točki 1. IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. god., a posebno „protivno čl. 51. st. 1. i 2. IV. dijela Dopunskog Protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. god. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I.)“ usvojenog u Ženevi 8. lipnja 1977. god., bez ikakve potrebe ispalio iz puške hitac u Josipa Obranovića, koji je stajao na obali Kupe, te ga tako lišio života,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijao civilno stanovništvo,

pa da bi time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – označeno po čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Temeljem čl. 123. ZKP-a troškovi postupka, u odnosu na ovog optuženika, padaju na teret državnog proračuna.

Objašnjenje

Županijsko državno odvjetništvo, optužnicom br. Kt-6/96, od 29. veljače 1996. god., optužilo je ove optuženike da su počinili kazneno djelo činjenično i pravno opisano u izreci ove presude.

Ovaj postupak je vođen u odsutnosti svih ovim optuženika.

U dokaznom dijelu postupka su saslušani svjedoci i to: Miroslav Jelkovic, Karlo Valentić, te Rade Peleš, pročitan je iskaz Mirka Rudana i Cecilije Peleš, pročitan je tzv. „izvještaj o vanrednom događaju“, pročitano je posebno izvješće o krim. tehničkoj pretrazi mjesta događaja PU Sisačko-Moslavačke, od 25. veljače 1993. god., pročitan je zapisnik o očevidu s tog lica mjesta po PU Sisačko-Moslavačkoj, od 25. veljače 1993. god., pročitano je izvješće PU karlovačke od 18. ožujka 1996. god., a pročitano je i izvješće PU Karlovačke od 17. svibnja 2010. god.

Odbijen je prijedlog obrane da se sasluša svjedok Braco Ležaić, kao komadanta tzv. Kordunaške brigade, a koji je bio i potpisnik tzv. „Izvještaja o vanrednom događaju“, a obzirom da obrana sumnja u vjerodostojnost te isprave. Prijedlog je odbijen iz razloga jer nema nikakva razloga ne dati potpunu vjeru ovom službenom izvješću o izvanrednom događaju (list 3 do 4 spisa). Ocijenjeno je da se radi o nevažnom dokaznom sredstvu. Odbijen je dokazni prijedlog da se zatraži podatak od odgovarajuće bolničke ustanove, glede činjenice vršenja obdukcije nad pok. Josipom Obranovićem. Ovaj prijedlog je odbijen, obzirom da je iz pribavljenog izvješća PU Sisačko-Moslavačke, kao i zapisnika

o očevidu, utvrđeno da se radi o mrtvom tijelu Josipa Obranića, a po spomenutom izvješću PU Karlovačke, istaknuto je da obdukcija nije rađena.

Odbijen je dokazni prijedlog da se ponovno zatraže podaci o prebivalištu, ili činjenici smrti za opt. Đuru Tepšića. Naime, prema izvješću državnog odvjetništva ta osoba nije evidentirana kroz sustav prebivališta u BiH (tzv. CIPS baza), a također iz obavijesti Matičnog ureda Karlovac (list 257 spisa), napominje se kako činjenica smrti za Đuru Tepšića nije upisana u maticu umrlih koje se nalaze kod tog matičnog ureda.

Odbijen je dokazni prijedlog (primjedba) obrane da se ovaj spis ustupi Republici Srbiji, njihovom sudu za ratne zločine, a zbog sumnje da se većina optuženika nalazi u Srbiji. Županijski sud u Karlovcu je stvarno i mjesno nadležan voditi ovaj postupak, pa nema pravnog mehanizma da se spis, po odluci ovog suda ustupi nekom drugom stranom sudu.

Odbijen je dokazni prijedlog da se provede DNA vještačenje mrtvog tijela pok. Josipa Obranića, obzirom da sve ukazuje kako je upravo pronađeno mrtvo tijelo osoba pok. Josipa Obranića, a u ostalom kod ovog suda je donijeta pravomoćna presuda kojom je za isti događaj osuđen i I. opt. Rade Peleš. Dakle, nema sumnje kako je uzrok smrti pok. Josipa Obranića nesporan.

Odbijen je dokazni prijedlog da se sasluša svjedok Rade Peleš (pravomoćno osuđen kao I. opt.), a obzirom na do sada provedene dokaze.

Odbijen je dokazni prijedlog da se sasluša svjedok Mirko Vlanić, obzirom na do sada provedene dokaze, a iz istih razloga se neće saslušavati niti svjedok Mirko Rudan (glede istovjetnosti V. opt.), obzirom da je podatke o V. opt. pružila PU Karlovačka, kao i svjedok Rade Peleš.

Svjedok Miroslav Jelkovic, a glede ovog kritičnog događaja iskazuje, kako je kao Hrvat cijelo vrijeme okupacije bio u svojoj kući u Slunjskoj Selnici. Bio je ograničenog kretanja, pa nije imao vlastitih spoznaja što se događalo u selu, a i kuća mu je na osami, izvan sela. Jedino spominje, kako je u svibnju mjesecu 1992. god. jedna osoba i rekla mu je da je Obranić Josip „otplivao“, a ta osoba mu je rekla da nije „otplivao“ već da je ubijen. Bio je preplašen od svega toga, pa ga je bilo strah i raspitivati se oko tog događaja. Nešto kasnije je do srpskih vojnika čuo da su Josipa Obranića ubili dva mladića i to neki Sava Padežanin i neki Đuro Tepšić. Kasnije je čuo da je upravo Josip Obranić nađen mrtav u Sisku.

Naknadno dodaje kako je njemu poznato da je pok. Josip Obranić tada drugi puta pokušao pobjeći preko Kupe. Njemu nije poznato, je li ubijen kod pokušaja bijega preko Kupe ili su ga srpski vojnici odveli i ubili kod Kupe.

Svjedok Karlo Valentić, iskazuje, također, da je cijelo vrijeme rata bio u Slunjskoj Selnici, u svojoj kući. Spominje kako je bio održan skup u selu, u kojem je govorio zapovjednik Rade Peleš (I. opt.), te je govorio o pokušaju prvog bijega preko Kupe, od strane Josipa Obranića, pa je naveo ako se to ponovi da će isti biti ubijeni, a taj događaj se zbio u mjesecu svibnju 1992. god. Nakon što je Obranić rekao Pelešu da mu oprost

a čuo je da mu je Peleš odgovorio „nema oprosta, bi ćeš strijeljan“. Kasnije je čuo od nekih srpskih vojnika kako je Josip Obranović ubijen i bačen u Kupu. Njemu je poznato da je Obranović Josip htio pobjeći preko Kupe, jer su ga tjerovali da skida krovove s hrvatskih kuća i slično. Ovaj svjedok također navodi da je njegova kuća na kraju sela i njemu nije poznato baš sve što se događalo.

Svjedok Mirko Rudan, iskazuje da je bio pripadnik srpske vojske i jednog dana u kolovozu mjesecu 1992. god., uz njega su prošla petorica srpskih vojnika, koji su sa sobom vodili pok. Jožu Obranovića, a koja je prije toga bio vezan za jednu lipu. Sigurno zna da su ga vodili Miroslav Bijelić, Sava Padežanin, Rade Bjeloš i Đuro Tepšić, a pete osobe se ne može sjetiti. Bilo je jutro. Upitao ih je da kuda vode tog čovjeka, a oni su mu odgovorili da šuti, da će i njega. Nakon nekog vremena je čuo pucanj na obali Kupe i to sa ove strane, s koje su i došli vojnici. Ništa nije mogao vidjeti sa tog mjesta, jer se pucanj čuo iz daljine. Precizira da je u tim trenucima bio na straži, nedaleko sela. Kasnije je istu ovu petoricu vidio kako se vraćaju sa Kupe, prolazili su mimo njega, ali tada su bili bez Jože Obranovića. Nije ih više ništa pitao.

Pretpostavlja da je to bio 8. mjesec obzirom da je bila velika vrućina.

Svjedokinja Cecilija Peleš, iskazuje da je to na okupirano područje došla 19. siječnja 1993. god., a do tada je živjela u Sisku. O kritičnom događaju joj je jedino poznato iz priče. Smatra da njen suprug Rade Peleš nije naredio ubojstvo Josipa Obranovića, jer ga dobro poznato i s mužem je u braku 30 godina. Rade Vlanić joj je jedne prilike rekao kako su kod njega došla ova četiri optuženika (II. do V. opt.), i da su mu rekli „sad smo ubili jednog ustašu“. Na njegovo pitanje tko im je naredio da ubiju Josipa Obranovića, a oni su odgovorili (ta četiri vojnika) „tko što ima nama naređivati, mi bi i tebe sutra mogli ubiti“.

Svjedok Rade Peleš, navodi (na okolnosti istovjetnosti V. opt. Rade Bjeloša), kako je u svibnju 1992. god. bio zamjenik zapovjednika u jednoj od četa 5. Kordunaške brigade. Bio je nadređen ovim svim optuženicima (od II. do IV. opt.). Koliko je njemu poznato, V. opt. Rade Bjeloš je tada bio osoba mlađe dobi i tek je nešto malo bio stariji od ovih ostalih optuženika. Pojašnjava kako je bio stariji tek nekoliko godina. Njemu su kasnije rekli da je u postrojbi bilo još nekih Bjeloša, koji imaju isto ime roditelja kao i V. opt., ali on to tada nije znao. Uglavnom, njemu je poznato da je samo taj jedan Rade Bjeloš bio u njegovoj jedinici.

Iz izvješća o kriminalističko tehničkoj pretrazi mjesta događaja, od 25. veljače 1993. god., sastavljenom po PU Sisačko-Moslavačkoj, utvrđuje se slijedeće: dana 25. veljače 1993. god. na desnoj obali rijeke Save, kod mjesta Sunjsko Selište, pronađeno je mrtvo tijelo, u raspadnutom stanju, a radi se o Josipu Obranoviću. U odjeći tog mrtvog tijela pronađena je osobna iskaznica na ime Josipa Obranovića. Na mrtvom tijelu se ne zatiče

gornji dio trupa i glava. Na nogama se zatiču plave traper hlače spuštene ispod koljena, te crne cipele.

Zapisnik o očevidu PU Sisačko-Moslavačke od 25. veljače 1993. god. opisuje opći izgled mjesta gdje je pronađeno mrtvo tijelo. Navodi se kako se to mjesto događaja nalazi na lijevoj obali rijeke Save kod mjesta Čigoć, nasuprot mjesta Sunjskog Selišta. SA lijeve i desne strane korita rijeke proteže se nasip i na tom dijelu nema prilaznih puteva, pa se na to mjesto događaja dolazi s čamcem od pravca Sunjskog Selišta.

Iz izvješća PU Karlovačke od 18. ožujka 1996. god. potvrđuje se kako nad mrtvim tijelom nije vršena obdukcija, niti neki drugi zahvati, od strane patologije Opće bolnice u Sisku.

Iz izvješća PU Karlovačke, od 17. svibnja 2010. god. potvrđuje se kako je prema informacijskom sustavu MUP-a RH, utvrđeno da je na području RH zabilježena jedina osoba po imenu Rade Bjeloš, sin Miladina i Ljubice r. Gvojić, rođen 5. 3. 1967. god., s prebivalištem u Lasinji, Sjeničak Lasinjski 28.

Terenskim izvidom je utvrđeno da se upravo ta osoba nalazi negdje na području Republike Srbije.

Iz tzv. „Izveštaja o vanrednom događaju“, Zonskog štaba TO Vojnić, utvrđuje se da je predmet tog izvještaja – likvidacija stanovnika Josipa Obranovića.

Tako, tvrdi se u tom izvještaju kako su kod tog događaja sudjelovali vojnici i to: Miroslav Bijelić, sin Ranka i Anke r. Golan, rođen 7. rujna 1973. god. u Karlovcu, s prebivalištem u gornjem Sjeničaku 162; Savo Padežanin, sin Laze i Vukosave r. Savić, rođen 17. travnja 1972. god., s prebivalištem u Lasinjskom Sjeničaku br. 203; Đuro Tepšić, sin Marka i Danice r. Latković, r. 24. listopada 1973. god., s prebivalištem u Gornjem Sjeničaku br. 121; Rade Bjeloš, sin Miladina i Ljubice r. Gvojić, rođen 5. svibnja 1952. god., u Lasinjskom Sjeničaku br. 58.

Ovim vojnicima je bio nadređen Rade Peleš (I. opt.), kao zamjenik komandira 4. čete 1. bataljona. Ovaj se događaj zbilo u Slunjskoj Selnici od strane civilne osobe Josipa Obranovića, slunjska Selnica br. 29, kao i spomenutih boraca 4. čete 1. bataljona.

Uzrok ovog izvanrednog događaja je pokušaj bijega preko Kupe, Josipa Obranovića, tog 15. 5. 1992. god., skupa sa njegovom majkom i mlđb. sinom starom 3,5 godine. Svi su uhvaćeni i vraćeni kući. Istog dana je Josip Obranović pokušao ponovno pobjeći istog dana oko 19 sati.

Kako su spomenuti vojnici na čelu sa zapovjednikom Raom Pelešom pratili kretanje Josipa Obranovića, zapovjednik Peleš ih je uputio prema Kupi, za Obranovićem. U potjeri za Josipom Obranovićem su sudjelovali gore navedeni vojnici, a pošto na njihov

poziv Josip Obranović nije stao, već se nalazio na obali Kupe, spomenuti vojnici su na istog opalili po jedan metak iz svoga naoružanja (dva snajpera i dvije poluautomatske puške), te je isti pao pogođen i pao je u vodu, pa ga više nisu vidjeli.

Nakon prvog bijega te obitelji, zapovjednik Peleš Rade (pravomoćno suđen) sazvao je mještane i upozorio ih je da svaki pojedinac koji pokuša pobjeći da će biti napucan.

Ovom događaju je Rade Peleš i četvorica boraca su istog trenutka o tome obavijestili Komandu bataljona.

U odnosu na osuđujući dio presude:

Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, a obzirom na ovakve prigovore obrane i obzirom da su opt. suđeni u odsutnosti, sudu su ostale sporne za cijeliti sve odlučne okolnosti vezane za ovo kazneno djelo.

Doduše, jedino je nesporno kako je pok. Josip Obranović bio civilna osoba i kako ga nakon ovog događaja više nitko nije vidio živoga.

Naravno, ovaj sud, prije svega, temelji svoju odluku na tzv. „izvještaju o vanrednom događaju“. Naime, prema tom izvješću posve se jasno potvrđuje kako je pok. Josip Obranović ubijen po četvorici vojnika i to II. opt. Miroslavu Bijeliću, III. opt. Savi Padežaninu, IV. opt. Đuri Tepšiću i V. opt. Radi Bjelošu (s podacima iz optužbe). Posebno se ističe, kako ova civilna osoba nije ubijena prilikom nekog sukoba, otpora ili slično, već samo zbog činjenice što je htio pobjeći s okupiranog područja, tj. preko rijeke Kupe. U izvješću se također, posebno ističe kako su sva četvorica vojnika (opt.), ispalili iz svog oružja po jedan pojedinačni hitac (kod sebe su imali dva snajpera i dvije poluautomatske puške).

Svjedok Mirko Rudan, potvrđuje kako je vidio upravo ove vojnike, navodeći samo njihova imena i prezimena, da vode pok. Josipa Obranovića, prema Kupi i nakon nekog vremena je čuo pucanj, a ovi vojnici (opt.) su se vratili, prošli uz njega, bez Josipa Obranovića.

Svjedok Miroslav Jelkovic, potvrđuje kako je tada čuo da je ubijen Josip Obranović, ali je smao čuo za imena dvojice vojnika koji su ga ubili (Padežanin i Tepšić).

Svjedokinja Cecilija Peleš potvrđuje kako je i ona čula da su četvorica vojnika (spominje samo njihova imena i prezimena), izvršila ubojstvo.

Dakle, nema razloga sumnjati u vjerodostojnost spomenutog tzv. „izvještaja o vanrednom postupanju“, koji detaljizira sav sadržaj kritičnog događaja.

Kontrolno i spomenuti svjedoci potvrđuju navedeno ubojstvo po navedenim vojnicima iz te postrojbe. To sve naročito ističe svjedok Mirko Rudan.

Prema tome, prema rezultatima ovog dokaznog postupka, izvodi se zaključak kako su II. opt. Miroslav Bjelić, III. Sava Padežanin i IV. opt. Đuro Tepšić (s potpuno identificiranim osobnim podacima), izvršili ovo ubojstvo.

Međutim, kao što će se vidjeti pri obrazloženju oslobadajuće presude, V. opt. Rade Bjeloš s navedenim osobnim podacima iz optužnice, nije ta osoba koja bi bila supočiniljem ovog kaznenog djela, iako se to navodi u tzv. „izvještaju o vanrednom događaju“ i za ovog optuženika.

Sve nabrojano upućuje na zaključak, kako je pok. Josip Obranović ubijen kritičnog trenutka, od II., III. i IV. opt., jer su sva trojica u njega ispalili pojedinačni hitac, nakon čega je pao u vodu, pa nije teško zaključiti da je upravo to uzrok smrti pok. Josipa Obranovića, a koji je uostalom nakon duljeg vremena i nađen nizvodno, u blizini Siska, u rijeci Savi, u raspadnutom stanju, a kod njega je pronađena i njegova osobna iskaznica. Dakle, sve upućuje da je spomenuto mrtvo tijelo, upravo pok. Josipa Obranović.

Treba podsjetiti da je Rade Peleš, kao I. opt., pravomoćno osuđen za ovo kazneno djelo i to odlukom ovog suda br. K-3/98, koja je preinačena odlukom Vrhovnog suda br. KŽ-389/99-6 od 1. 12. 1999. god., tj. ovaj optuženik je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 10 godina.

Prema tome, ovaj sud za sada izvodi zaključak kako su II. opt. Miroslav Bijelić, III. opt. Sva Padežanin, IV. opt. Đuro Tepšić, počinili ovo kazneno djelo, na štetu civilne osobe Josipa Obranovića, a kako ih se i tereti u ovoj optužbi, odnosno počinili su kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratnog zločina protiv civilnog stanovništva - označeno po čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Po svemu proizlazi, za sada, kako su ovi optuženici bili svjesni cijelog realiteta, tj. znali su da je pok. Josip Obranović civilna osoba, te da je bio nenaoružan i da im nije pružao baš nikakav otpor i oni su htjeli ovu posljedicu, sva trojica su u njega pucali, koja posljedica je nastupjela, a radi se o smrti ove osobe. Sva trojica optuženika su bili svjesni njihovog zajedničkog djelovanja i svaki od njih ponaosob, pri zajedničkom dogovoru su i djelovali. Stoga ovaj sud drži odgovornim ove optuženike s najvišim stupnjem krivnje.

Kod odluke o sankciji treba istaći kako je ovaj postupak vođen u odsutnosti ove trojice optuženika, pa nema podataka o životu, obitelji i socijalnim prilikama ovih optuženika, a niti ima podataka o tome jesu li oni osuđivani, pa se te okolnosti i ne mogu cijeliti kod odluke o kazni.

Uglavnom, mora se istaći, kako Josip Obranović, a niti druge civilne osobe, Hrvati, nisu u to vrijeme imali baš nikakvu pravnu zaštitu, a niti su imali sigurnost paravlasti koja je u to vrijeme djelovala na tom području. Optuženici su jedinu krivnju našli na strani pok. u tome što je htio slobodu i pobjeći sa tog okupiranog područja. Sve to daje posebnu težinu ovom kaznenom djelu, pa je to utjecalo da izrečena kazna zatvora bude bitno odmaknuta od posebnog minimuma.

Ocijenjeno je da će se ovakvom izrečenom kaznom i društvenom osudom ostvariti svrha kažnjavanja, u smislu čl. 50. KZ-a.

Obzirom da nije poznato prebivalište ovih optuženika, pa niti njihov socijalni status, odlučeno je da troškovi postupka padaju na teret državnog proračuna, a ta odluka se temelji na čl. 122. st. 4. ZKP-a.

U odnosu na oslobađajući dio presude:

Državno odvjetništvo je pored ova tri optuženika optužilo i V. opt. Radu Bjeloša (osobni podaci u izreci), kao supočinitelja ovog kaznenog djela.

Dakle, kod V. opt. se navode njegovi podaci da je ta osoba rođena 5. svibnja 1952. god., s prebivalištem u Lasinjskom Sjeničaju br. 29.

Prema izvješću PU Karlovačke, a radi se o izvješću iz informacijskog sustava i tzv. terenskom izvješću, potvrđuje se da osoba Rade Bjeloš, s tim podacima iz optužbe nije kod njih zabilježena, a niti je živjela na tom području. Suprotno tome, na tom području je živjela i kao takva je zabilježena u informacijskom sustavu jedino osoba s osobnim podacima, odnosno godinom rođenja 5. 3. 1967. god., s adresom u Lasinjskom Sjeničaju br. 28 (imena roditelja su za obje osobe identična).

Svjedok Rade Peleš, kao zapovjednik tih osoba (opt.), navodi kako je u njegovoj postrojbi bio Rade Peleš, i ta osoba je tek koju godinu starija od ostalih suoptuženika. Taj podatak ukazuje kako bi se time poklapalo izvješće PU Karlovačke sa iskazom ovog svjedoka, tj. očito je kako je V. opt. Rade Bjeloš bio osoba koja je rođena 5. ožujka 1967. god. s adresom prebivališta Lasinjski Sjeničaj 28, a ne 29, kako se to navodi u optužbi.

Sud je vezan kako sa činjeničnim događajem optužbe tzv. objektivni identitet, a posebno je vezan i sa subjektivnim identitetom optužbe, tj. osobama, uz koje su vezani njihovi osobni podaci (čl. 350. ZKP-a).

Stoga, a kada je u pitanju subjektivni dio optužbe, sud utvrđuje je li osoba sa svojim podacima, za koju se tvrdi da je počinila kazneno djelo, upravo ta osoba kao počinitelj. Ukoliko sud utvrdi da ta osoba (opt.), sa osobnim podacima ne odgovara stvarnom

počinitelju, onda sud ne može samoinicijativno mijenjati osobne podatke počinitelja sa stvarnim podacima, pogotovo ako su oni bitno drugačiji, kao što je ovdje slučaj.

Stoga je, zbog vezanosti za subjektivni dio optužbe, sudu jedino preostalo osloboditi V. optuženika, obzirom da je u dokaznom dijelu postupka utvrđeno da V. opt. Rade Bjeloš, s osnovnim podacima iz optužbe, nikako ne može biti osoba koju se može označiti kao počiniteljem ovog kaznenog djela. Drugim riječima, V. opt. Rade Bjeloš, s ovim osobnim podacima iz optužbe, je oslobođen od optužbe, jer nije bilo dokaza koji bi potvrdili taj subjektivni dio optužbe, tj. koji bi potvrdili da je V. opt. upravo taj počinitelj.

Stoga je i donijeta oslobađajuća presuda u odnosu na V. opt. Radu Bjeloša, a sve temeljem čl. 354. točka 3. ZKP-a.

U odnosu na ovaj dio presude troškovi postupka padaju na teret državnog proračuna a temeljem čl. 123. st. 1. ZKP-a.

U Karlovcu, dana 29. lipnja 2010. god.

ZAPISNIČAR:

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Alma Starešina v.r.

Ante Ujević v.r.

POUKA O PRAVNOM LJIEKU:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može uložiti žalbu u roku od 15 dana od dana prijema prijepisa ove odluke. Žalba se podnosi putem ovog suda pismeno u tri istovjetna primjer, a o žalbi odlučuje Vrhovni sud RH u Zagrebu.

DOSTAVLJENO:

1. ŽDO u Karlovcu na br. Kt-6/96,
2. branitelj II. opt. Stanislav Rožman, odvjetnik u Karlovcu,
3. branitelj III. opt. Hrvoje Rožman, odvjetnik u Karlovcu,
4. branitelj IV. opt. Davor Bartolac, odvjetnik u Karlovcu,
5. braniteljica V. opt. Sandra Kličarić, odvjetnica u Karlovcu

Za točnost otpisavka - ovl. službenik:
Nađa Tonšetić

[Handwritten signature]